

af Indquarteringsfonden. Fremdeles er Stillingen bleven forandret derved, at de militaire Lønninger ere blevne saa betydeligt forbedrede, navnlig i 1842; thi man kan vist i Reglen antage, at de fortære deres Indtægter i Kjøbstæderne, og altsaa bliver Fordelen langt større for dem. At denne Fordeel forresten er meget forskjellig paa de forskjellige Steder, og at mange Forhold have indskrænket den, og at det i det Hele er usikkert, om man ikke maaskee har beregnet den for høit, vil jeg paa ingen Maade paatage mig at afgjøre; men derimod forekommer det mig, at man dog ikke kan betragte disse Fordele som et aldeles Intet, saa at man vil sige, at de ikke beqvarterede Kjøbstæder skulle svare saa stor Indquarteringsstat, som behøves, for at de beqvarterede Kjøbstæder kunne faae det erstattet fuldt, som de efter de hidtil gjældende Anordninger kun skulde faae erstattet med en Trediedeel, hvoraf Følgen vilde blive, at disse Kjøbstæder vilde faae en meget større Byrde, end de hidtil havde haft, og det vilde især gjøre et slemt Indtryk i de Byer, der for ikke lang Tid have tabt Indquarteringen. Naar f. Ex. Horsens har beklaget sig bittert over at have mistet Indquarteringen, og man nu, nogle Aar efter, vil gjøre en saadan Forandring, hvorved de komme til at give tredobbelt saameget i Indquarteringshjælpestat, som de have maattet give, efterat de have mistet Naturalindquarteringen, saa vilde Klagerne vistnok blive meget store. Det vil derved være mærkeligt, at man vil tage Assurance-summen til Maalestof for, hvad en By skal bidrage, især da disse Assurancesummer vistnok i Horsens have faaet en betydelig Tilvæxt ved de Bygninger, der ere opførte med Hensyn til den militære Indquartering, som nu er ophørt. Det forekommer mig derfor, at det er noget betænkeligt, at afgjøre denne Gjensstand i dette Dødsblik; og jeg maa ogsaa henholde mig til, hvad det ærede Udvalg har udviklet om, at der er en Uklarhed, hvorvidt at det, som nu skal udredes mere af de alt beqvarterede Byer, skal godtgjøres de beqvarterede; thi der er aldeles Intet udtrykkeligt udtalt om, at de skulle have en høiere Godtgjørelse end hidtil. Der skal lignedes en Sum over Kjøbstæderne, der udgjør betydeligt mere,

end der hidtil i Indquarteringsstat har været udredt i Forbindelse med Udgifterne til Straffeanstalterne, hvilke ere de eneste af de forrige Ligninger, som de blive frie for; men hvorledes dette igjen skal anvendes til Bedste for de øvrige Kjøbstæder, derom er aldeles Intet talt. Derfor har ogsaa Udvalget meent, at derom maatte udkomme en ny Lov, hvilket ogsaa den høitærede Indenrigsminister har erkjendt nødvendigt; men det forekommer mig dog betænkeligt, at man nu vedtager en Lov, hvorom selv de, der anbefale den, maae erkjende, at den først kan blive retfærdig under Betingelse af, at der udkommer en anden Lov, som endnu ikke er forelagt, og hvis Skjebne ikke kan forudsæes. Det synes derfor naturligt, at man først afventer et Lovudkast, hvori Sagen i sin Sammenhæng bliver ordnet. Jeg troer ogsaa, at, hvis man saaledes, uden at tage faste Bestemmelser over Begrænsningen, nu antog dette Lovudkast, saa vil der opstaae Forestillinger i de beqvarterede Byer og Fordringer, der ere større end de, der kunne ydes, og saaledes, at de gjøre Regning paa, at der slet ikke skal være nogen Naturalindquarteringsbyrde, og at Statskassen skal betale Alting; men det er Noget, som ikke er praktiskabelt. Det er nemlig vel saa, at Statskassen kunde erstatte de beqvarterede Kjøbstæder det, de skulde have for Indquarteringen, men at det skulde være Gjenskrud for frivilligt Engagement, saa at Statskassen eller Militæretaten eller ogsaa de øvrige Byer skulde betale enhver Gjenskrud, der behøvedes, være sig Qvarteer eller Locale til Sygestue, Excercerplads o. s. v., som hidtil ikke har været godtgjort; — at alt dette skulde betales, efter hvad de kunde komme overeens om, vilde vistnok være meget betænkeligt. Dette maatte i alt Fald paa en langt nøiagtigere Maade prøves og undersøges, end det kan blive under nærværende Sag. Dette er, hvad jeg for Dødsblikket finder at bemærke; jeg forbeholder mig under Sagens videre Behandling at fremsøre, hvad jeg iøvrigt finder fornødent.

Kirck: Ligesom jeg i Ständerne 1846 varmt tog mig af Kjøbstædernes Sag i Anledning af Indquarteringsbyrden, som hviler haardt paa dem, saaledes skulde jeg vistnok